

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาที่ได้กล่าวมาแล้วสามารถสรุปได้ว่า

1. ในระบบนิเวศป่าผลัดใบในบริเวณห้วยขาแข้ง โดยพิจารณาเฉพาะพรรณไม้ที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางระดับอก ตั้งแต่ 4.5 เซนติเมตรขึ้นไป มีทั้งสิ้น 52 ชนิดโดยมีความผันแปรอยู่ระหว่าง 20 - 30 ชนิดต่อแปลงตัวอย่างขนาด 1,964 ตารางเมตร มีความหนาแน่นตั้งแต่ 68 - 219 ต้นต่อแปลง และมีความแตกต่างของดัชนีความหลากหลายชนิดของแซนนอน-เวียร์เนอร์ของป่าทั้ง 2 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.05$)
2. การวิเคราะห์การจัดกลุ่มโดยวิธี Cluster analysis แบบ Flexible strategy โดยใช้จำนวนต้นและจำนวนชนิดของพรรณไม้ในแต่ละแปลงเป็นเกณฑ์สำคัญ ที่ระดับ CRD เท่ากับ 1.5 สามารถจัดกลุ่มของแปลงตัวอย่างที่ทำการศึกษาในบริเวณห้วยขาแข้งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ระบบนิเวศป่าเบญจพรรณ และกลุ่มที่ 2 ระบบนิเวศป่าเต็งรัง
3. ความสัมพันธ์ระหว่างสมบัติของดินกับโครงสร้างทางชีวภาพของระบบนิเวศป่าผลัดใบในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง สรุปว่า ปริมาณไนโตรเจนรวมในดิน เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการจำแนกความแตกต่างของป่าทั้ง 2 ประเภท โดยมีปริมาณเหล็กที่แลกเปลี่ยนได้ และปริมาณอินทรีย์วัตถุในดิน เป็นปัจจัยสำคัญรองลงมาตามลำดับ
4. สำหรับวิธีการที่ใช้ในการจำแนกความแตกต่างของโครงสร้างระบบนิเวศป่าผลัดใบที่เป็นระบบนิเวศป่าเบญจพรรณและระบบนิเวศป่าเต็งรังในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง สามารถใช้สมการทำนายที่ได้ประกอบกับกราฟแสดงการจำแนกกลุ่มของพรรณไม้

ข้อเสนอแนะ

ข้อมูลจากส่วนศูนย์ข้อมูลกลาง กรมป่าไม้ พบว่า พื้นที่ป่าไม้ของประเทศไทยปี พ.ศ. 2538 เหลือประมาณ 82,178,161 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 25.62 ของพื้นที่ประเทศทั้งหมด เนื่องจากความสำคัญของป่าเป็นที่ทราบกันดี การลดลงของพื้นที่ป่าจึงเป็นเรื่องที่น่าห่วงใย ฉะนั้นความสำคัญเร่งด่วนที่นักวิชาการสามารถทำได้ก็คือการค้นคว้าวิจัยโดยเฉพาะถ้าไม่ติดขัดเรื่องงบประมาณและเวลา เพื่อที่จะให้การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของปัจจัยสิ่งแวดล้อมกับระบบนิเวศป่าไม่ว่าจะเป็นด้านโครงสร้างทางชีวภาพหรือโครงสร้างทางกายภาพมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ควรจะได้ทำการศึกษาในรายละเอียดด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมอื่นๆ เช่น ความลาดชันของพื้นที่ การรบกวนที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เป็นต้น ที่มีอิทธิพลต่อลักษณะสมบัติของระบบนิเวศป่าเหล่านั้นไปพร้อมๆ กัน เพื่อที่จะเข้าใจความสัมพันธ์และความแตกต่างของอิทธิพลปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่มีต่อโครงสร้างในระนาบนิเวศป่าอื่นๆ เพื่อประโยชน์ในการจัดการฟื้นฟูและอนุรักษ์ที่ถูกต้องยิ่งขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย